

Το τέλος της βεβαιότητας

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Παρασκευή, 20 Απρίλιος 2012 06:22

Is the end of the world as we know it? Αυτό το τραγούδι των REM, παίζει συνέχεια μέσα μου το τελευταίο διάστημα. Κρύβεται στο υποσυνείδητο και ξεπηδάει κάθε τόσο, βάζοντας το μυαλό σε εγρήγορση από την πρώτη στιγμή που ακούω την ιδιόρρυθμη φωνή του Michael Stipe . Αφορμή για να κάνει την εμφάνισή του αυτός ο στίχος, είναι το κάθε τι που αποκαλύπτεται, φανερώνεται και δρομολογείται στη χώρα μας. Σκάνδαλα, πολιτικές αλλαγές, οικονομικά μέτρα, κλείσιμο επιχειρήσεων, όλο αυτό το σκηνικό ευδαιμονίας που γνωρίζαμε, καταρρέει.

Μαζί με τις κοινωνικές αναδύσεις, ξεπροβάλλουν και οι προσωπικές αναμνήσεις. Εικόνες ευμάρειας από το παρελθόν, έρχονται να αντιπαρατεθούν με τις τωρινές της μιζέριας και της θλίψης που προβάλλονται σε μεγάλη συχνότητα από όλα τα ΜΜΕ. Έρχονται να στοιχειώσουν το σήμερα, να κυριεύσουν το συναίσθημά και να ρίξουν ομίχλη σε κάθε θετική σκέψη, διάθεση και πρόθεση να ειπωθεί έστω και μία καλή κουβέντα. Η σύγκριση που γίνεται, είναι αναπόφευκτη. Το τώρα, γκρεμίζει το παρελθόν της καλοπέρασης και του αυτόματου πιλότου που το κατηύθυνε. Μπαίνοντας σε αυτή τη σύγκριση, το παιχνίδι είναι χαμένο.

Η στάση που είχαμε απέναντι στη ζωή, έχει τελειώσει. Μαζί και η βεβαιότητα για το αύριο. Δεν ξέρουμε πια το αύριο. Αν θα χρεοκοπήσουμε, αν θα έχουμε δουλειά, αν θα έχουμε χρήματα. Δεν το ξέρουμε, γιατί κανείς δεν μπορεί να μας το εγγυηθεί. Η σχέση εξάρτησης που είχαμε με τους παρελθοντικούς δεσμούς δεν μπορεί να μας το εγγυηθεί. Έτσι, αφού νομίζουμε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο, τι μένει: Η αποδοχή της μοίρας. Η εύκολη επιλογή. Αλλωστε είχαμε εκπαιδευτεί παλιότερα σε αυτή την πορεία και μας είναι πολύ εύκολο να την ξαναεπιλέξουμε.

Κάποιοι θα την δουν ως την ασφαλή επιλογή. Συνεχίζουν να κάνουν αυτό που ξέρουν πιστεύοντας ότι δεν μπορούν να κάνουν κάτι άλλο τώρα. Στις δύσκολες εποχές, επιστρέφουν στην ασφάλεια. Στη σίγουρη σκέψη, στην συνήθεια. Οι συνθήκες έχουν

Το τέλος της βεβαιότητας

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Aeras
Παρασκευή, 20 Απρίλιος 2012 06:22

αλλάξει όμως, δεν μπορείς να πηγαίνεις γραμμικά όταν όλο το σύστημα επανακαθορίζεται. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι το μέλλον αυτής της πορείας έχει βραχυπρόθεσμη διάρκεια.

Το ταξίδι που κάναμε προς εκείνον τον κόσμο, έφτασε στο τέλος του. Αυτός ο κόσμος πλέον ανακαλύφθηκε, εξερευνήθηκε και σε πολλές περιπτώσεις λεηλατήθηκε. Δεν εμπνέει για νέες ευκαιρίες, νέες εμπειρίες, έχει πάψει πια να είναι προκλητικός. Δεν παρέχει καμία εμπιστοσύνη σε όποιον τον αναζητήσει.

Την ίδια στιγμή, περιμένει ένας άλλος κόσμος να δημιουργηθεί από την αρχή. Η δημιουργία του θα έρθει από ανθρώπους που έχουν διαφορετική οπτική από την παρελθοντική. Που στη χάραξη του παρόντος και του κοντινού μέλλοντος, θα φιλτράρουν τα λάθη του τότε και θα εκμεταλλευτούν το πλεονέκτημα της γνώσης που προσφέρει η προηγούμενη εποχή για να μην επαναληφθούν τα ίδια λάθη. Η δημιουργία, άλλωστε, έχει τη δική της ηδονή.

Η αλλαγή που παρατηρείται ήδη στη σκέψη και στη στάση των περισσότερων ανθρώπων, είναι αναγκαστική. Είναι κρίμα που έπρεπε να μεταβολιστούν από μία μεγάλη οικονομική ύφεση. Κάθε ισχυρό σοκ, όμως ταρακουνάει και ξυπνάει. Μετά την απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου, η οικογένεια που έχει βιώσει το σοκ, έρχεται πιο κοντά, μαθαίνει να ζει, βιώνει την ομορφιά της ζωής. Αποκτά θέληση για ζωή.

Είναι βέβαιο ότι βρισκόμαστε στο τέλος του κόσμου, όπως τον ξέρουμε. Και όπως εύχεται και ο λαός μας, «να ζήσουμε, να τον θυμόμαστε». Γιατί κάποιοι θέλουν να ζήσουν μετά από αυτόν τον κόσμο και απλά να κορνιζάρουν τις αναμνήσεις τους.

Χαράλαμπος Παν. Πίσχος, Ψυχολόγος - Ψυχοθεραπευτής

[ΠΗΓΗ](#)